

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Gawron
Protokolant:	protokolant sądowy Dorota Tabor

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa C. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś.

przeciwko M. K.

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego M. K. (K.) na rzecz powoda C. C. (C.) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś. kwotę 875,00 zł (osiemset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

II. nakazuje pobrać od powoda C. C. (C.) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych 00/100) tytułem opłaty od pozwu;

III. zasądza od pozwanego M. K. (K.) na rzecz powoda C. C. (C.) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś. kwotę 165,00 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 135,00 zł (sto trzydzieści pięć złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV P 940/15/N

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie

z dnia 22 kwietnia 2016 r.

Powód C. C. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś. w pozwie z dnia 20 lipca 2015 roku, skierowanym przeciwko M. K. domagał się zasądzenia kwoty 875,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, iż w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się transportem towarowym. W dniu 15 lipca 2014 roku powód zatrudnił pozwanego na stanowisku kierowca – mechanik na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 15 lipca 2014 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku. W dniu 26 maja 2015 roku r. pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia, wskazując, iż powód dopuszczał się wobec niego ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków, co miało polegać na naruszaniu dobrego imienia pracownika, szykanowaniu, oskarżaniu o kradzież paliwa, kierowaniu w stronę pracownika słów powszechnie uznanych za wulgarne oraz wyzywaniu pracownika. Powód zaprzeczył twierdzeniom pozwanego zawartym w piśmie z dnia 26 maja 2015 roku, wskazując, iż traktował pozwanego z szacunkiem należnym pracownikowi, a słownictwo, którego używał w stosunku do niego nie urągało godności pracownika i nie odbiegało standardem od zwyczajowego słownictwa stosowanego w pracy. W dniu 9 czerwca 2015 roku pełnomocnik pozwanego skierował do powoda wezwanie do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia na łączną kwotę 11 750 zł, podając jako podstawę roszczeń przepisy kodeksu pracy dotyczące mobbingu. Powód odmówił pozwanemu zapłaty. Nadto powód podkreślił, iż w trakcie zatrudnienia pozwany podburzał innych pracowników przeciwko powodowi, a ilość paliwa spalane przez samochody kierowane przez pozwanego były zdecydowanie większe od ilości paliwa spalane przez inne osoby, które kierowały te same samochody.

W piśmie z dnia 23 listopada 2015 roku pozwany M. K. wskazał, iż nie założył żadnej sprawy przeciwko C. C., a z uwagi na daleki dojazd do K. nie jest w stanie podjąć obrony swoich praw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2014 roku pozwany został zatrudniony u powoda na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 15 lipca 2014 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku, na stanowisku kierowca – mechanik, w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozwany woził kruszywo.

Dowód: umowa o pracę z dnia 15 lipca 2014 r., k. 9; zeznania św. P. F. (k. 53v 00:03:32-00:09:22); M. J. (k. 53v 00:09:30-00:13:14), zeznania powoda (k. 53v 00:14:50-00:20:30)

W dniu 26 maja 2015 roku pozwany wręczył powodowi pismo zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę dopuszczanie się przez pracodawcę wobec pracownika ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków, polegających na naruszaniu dobrego imienia pracownika, szykanowaniu, oskarżaniu o kradzież paliwa, kierowaniu w stronę pracownika słów powszechnie uznanych za wulgarne oraz wyzywaniu pracownika.

Dowód: pismo z dnia 26 maja 2015 r., k. 10.

Pismem z dnia 9 czerwca 2015 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty 11 750,00 zł, w tym 1 750,00 zł tytułem odszkodowania, zaś 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za mobbing w pracy.

Dowód: pismo z dnia 9 czerwca 2015 r., k. 13.

Pismem z dnia 29 czerwca 2015 roku powód odmówił pozwanemu zapłaty kwoty 11 750,00 zł.

Dowód: pismo z dnia 29 czerwca 2015 r., k. 14.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz zeznania świadków P. F. i M. J.. Sąd oparł się także na zeznaniach powoda. Zeznania tych świadków są spójne, zbieżne ze sobą i zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym potwierdzają nieprawdziwość przyczyny rozwiązania umowy o pracę przez pozwanego. Na uwzględnienie zasługują także zeznania powoda bowiem znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 61¹ k.p. w razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. Natomiast art. 61² § 1 k.p. mówi, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 61¹ k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia pracownika za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że przyczyna rozwiązana umowy o pracę wskazana przez pozwanego nie znajduje potwierdzenia, nie zaszyły bowiem żadne z okoliczności wskazane przez pozwanego w oświadczeniu z dnia 26 maja 2015 roku. Na podkreślenie zasługuje także fakt, iż rozwiązanie umowy nastąpiło pod koniec okresu jej obowiązywania.

Kontradiktoryjny charakter procesu cywilnego nakłada na strony obowiązek przedstawienia dowodów (art. 3 k.p.c.) a więc faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.). Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasady zawarte w przytoczonych przepisach rozumiane muszą być w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na rozstrzygnięcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Nie jest bowiem rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie twierdzeń, co wyraźnie zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96). Zasadnicza rola Sądu sprowadza się do prawnej i faktycznej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez stronę. Powód nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył żadnych wniosków dowodowych, wniósł jedynie o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w punkcie I wyroku na podstawie cyt. przepisów.

O opłacie stosunkowej w punkcie II wyroku orzeczono na podstawie art. 2 i 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - tekst jedn. (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594)

O kosztach w punkcie III orzeczono na podstawie § 11 ust.1 pkt. 2 w związku z § rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy zastosowaniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).